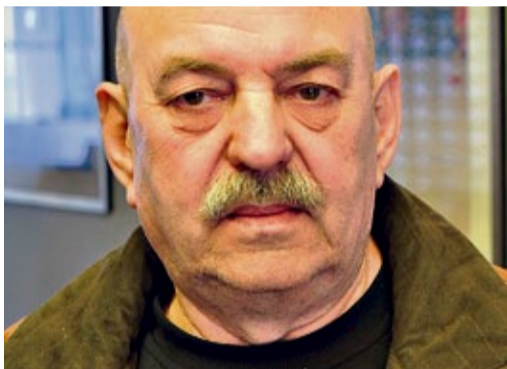

REPORTAŽA

Marija Samardžija
fotografije Zvonimir Atletić

Otac Tihomir i sestra Nikolina bili su posebni gosti turnira »Fra Juraj Vrančić«

Prikupljena sredstva od prodaje tristotinjak športskih dresova pokojnog fra Jurja Vrančića doniraju se u humanitarne svrhe

Utakmica u kojoj beskućnici

Mudra misao kaže da će kad ljudi budu odlazili jedino važno biti to da budu vidljivi tragovi ljubavi koje će ostaviti iza sebe. Zahvaljujući bjelini i snježnom pokrovu ti su tragovi itekako bili vidljivi prve subote mjeseca ožujka i vodili su prema športskoj dvorani grada Samobora. Ondje se održavao prvi Memorijalni malonogometni turnir »Fra Juraj Vrančić« u organizaciji Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda. Dosjetili su se franjevci, u svojoj jednostavnosti i mudrosti, kako najbolje razotkriti »tragove ljubavi« i uprisutniti duh subrata koji je svoju životnu utakmicu završio prošle godine, nakon teške bolesti, u četvrtom desetljeću života. Jedinstveni je športski događaj, prema njihovu mišljenju, bio najbolji spomen na redovnika kojemu je nogometni teren bio njiva Gospodnja.

Fra Marin Grbešić i fra Siniša Pucić, glavni »operativci« susreta, izražavali su dobrodošlicu uzvanicima: zaljubljenicima u nogomet, ali i dobra djela jer je turnir bio humanitarne naravi. U ranijim satima počeli su pristizati sudionici natjecanja koji su na parketu dvorane zagrijavali

tijelo i duh. Tribine su se punile navijačima, a volonteri Franjevačke mladeži (FRAMA) uređivali su štandove na kojim su bili izloženi nogometni dresovi čiji je fra Juraj bio strastveni kolekcionar. Franjevci su prihodom prodaje dresova namijenili obiteljima slabijega imovinskoga stanja u Samoboru, prihvatilištu za beskućnike »Ruže sv. Franje« u Rijeci i samoborskoj udruzi »Nova budućnost« za djecu bez odgovarajuće roditeljske skrbi.

Četiri ljubavi fra Jurja

Nakon molitve i prigodnih riječi s nestrpljenjem se iščekivao zvuk zviždaljke i početak turnira. Svoje nogometno umijeće predložili su Franjevački bogoslovi, Hrvatska reprezentacija beskućnika, Momčad grada Samobora i FRAMA, a žaru igre dodatno je pridonosila činjenica da je gotovo svatko od njih bio blisko povezan s fra Jurjem. Poznavali su ga i susretali, neki su živjeli s njim, u FRAMI je djelovao kao duhovni pomoćnik, a beskućnici su zauzimali posebne prostore njegova srca. Pobjednički pehar osvojila je Momčad grada Samobora, drugo su mjesto zauzeli Franjevački bogoslovi dok su trećeplasirani bili FRAMAŠI.

U spomen na fra Jurja Vrančića (1977.-2017.) održan je 3. ožujka u Samoboru prvi Memorijalni malonogometni turnir. Sredstva od prodaje kolekcije redovnikovih dresova namijenjena su prihvatilištu za beskućnike »Ruže sv. Franje« u Rijeci i samoborskoj udruzi »Nova budućnost« za djecu bez odgovarajuće roditeljske skrbi

Zanimljivosti turnira pridonijela je i revijalna utakmica između reprezentacija svećenika i novinara, pri čemu su novinari bili u boljoj športskoj snazi i ostvarili rezultat tri naspram nula. Poraz se podnio u športsko-svećeničkom duhu: važno je zajedništvo, okupljanje i radost igre. Poseban pljesak pripao je reprezentaciji beskućnika kojima je fra Juraj još za života dao do znanja da su u svim svojim utakmicama pobjednici, neovisno o rezultatu. To je sa širokim osmijehom na licu posvjedočio i Josip Sladić, kapetan reprezentacije beskućnika.

Sladić je djetinjstvo proveo u Dječjem domu za djecu i mla-

de bez roditelja ili odgovarajuće roditeljske skrbi u Kaštel Lukšiću. Prije dvije godine, po punoljetnosti, izišao je iz sustava socijalne skrbi i od tada, oslanjajući se na Božju providnost i vlastite snage, nastoji samostalno izgraditi život. Kaže da mu nije jednostavno, ali ga nogomet osnažuje i potiče na ustrajnost. U svojoj sredini podučava djecu nogometu i sezonski radi kao pomoćni kuhar. Zahvaljujući reprezentaciji beskućnika upoznao je i stekao prijatelje iz čitave Hrvatske. Iskreno se nada i najveća mu je želja da u jedanaestom mjesecu sudjeluju na Svjetskom nogometnom prvenstvu beskućnika u Meksiku.

Fra Jurjev život odredile su četiri ljubavi: prema Bogu, čovjeku, trima sakristijama i nogometu. Taj rođeni Virovitičanin službu sakristana obavljao je na Trsatu, zagrebačkom Kaptolu i u Samoboru. Njegova se braća po habitu slažu da je bio u punom smislu riječi manji brat franjevac: jednostavan, neposredan, pun dobrote i ljubavi. Govore da nije bio čovjek od nauke i velikih znanstvenih tema, nego je imućnike i beskućnike doživljavao na isti način, slijedeći logiku srca.

Pomoćni trener i duhovnik selekcije beskućnika

Brat Pucić ističe da nije bio talentiran za nogomet, ali to ostalim suigračima nije bilo ni važno. Željeli su ga imati u ekipi, na klupi, u svojoj blizini jer ih je osvajao vedrinom duha. Njih su se dvojica upoznali u Rijeci gdje su radili na projektima prihvatilišta oko pomoći i osmišljavanja života za beskućnike. Fra Juraj se prihvatio športskoga dijela programa i dvije je godine bio pomoćni trener i duhovnik Hrvatske nogometne reprezentacije beskućnika. Brat Pucić naglašava da je njegova uloga i moralno osnaživanje bilo presudno. »Nastupao je autorita-

U SAMOBORU ODRŽAN PRVI TURNIR U SVIJETU KOJI NOSI IME PO REDOVNIKU

Nastupila je i momčad »Hrvatske mreže za beskućnike«

Fra Marin Grbešić

Fra Siniša Pucić

Kapetan Josip Sladić

Samoborski turnir u športskoj dvorani u sjeni redovnikovih dresova: na mnoge je fra Juraj otisnuo broj »77« i svoje prezime »Vrančić«

Gvardijan fra Nikola Vukoja

” U potpunosti je živio duh sv. Franje koji je tvrdio da je ozbiljan fratar samo onaj koji je radostan te je, poput njega, od svega znao napraviti igru

fra Nikola Vukoja
gvardijan franjevačkoga
samostana u Samoboru

uvijek vode

tivno i s puno ljubavi. Poticao ih je na igru bez psovki. Tražio red, rad i disciplinu, na što nisu bili naviknuti. Zauzvrat im je darivao sve svoje vrijeme, brigu i pažnju.«

Godine 2009. otputovali su na Svjetsko nogometno prvenstvo beskućnika i ljudi s ruba društva u Milano, a godinu dana poslije u Rio de Janeiro. Takvi susreti, pripovijeda brat Pucić, okupljaju više od šezdeset reprezentacija iz cijeloga svijeta, najugroženijih članova društva. Svi oni s ponosom predstavljaju svoju zemlju, osjećaju da su potrebni jedni drugima, jačaju timski duh i zajedništvo te bivaju jednako nagrađeni. Fra Juraj je tada, u punom smislu, pružao duhovnu i ljudsku potporu onima koji su mu bili povjereni. Vodio ih je milanskim i brazilskim ulicama, trenirao, blagovao u zajedništvu, dijelio istu spavaonicu i nasmijavao ih šalama. Gotovo ga se u mislima može vidjeti kako u habituu i s navijačkim šalom prati svoju ekipu, ali i susreće druge nepravedno odbačene te gradi svoje nevidljive mostove bliskosti prema ljudima. S takvih se susreta vraćao pun nade i rado navodio primjer jednoga igrača koji je u toj prigodi bio zapažen te je potpisao pro-

fesionalni ugovor s »Manchester Unitedom«.

More talenata fra Jurja

U njegovoj »nogometnoj priči« napisanoj srcem mogu se iščitati glavni dijelovi. Najvažnije je bilo osvijestiti svakomu pojedinomu igraču vrijednost i potencijal, potaknuti ga na razmišljanje o promjeni života te mu poručiti da su svi uz njega i »dodaju mu loptu«, kao u svakoj utakmici. Brat Pucić naglašava da, prema podacima s takvih prvenstava, oko 70 posto sudionika pronađe zaposlenje i napravi novi iskorak u životu. To se dogodilo i s fra Jurjevima beskućnicima: oni više ne igraju u reprezentaciji beskućnika, nego osnaženi grade novi život.

Franjevci su osobito srdačno dočekali i posebne goste turnira, fra Jurjeva otca Tihomira i sestru Nikolinu. Otac se preplavljen osjećajima i sa sjetom u glasu prisjetio da je fra Juraj bio veselo i razigrano dijete. Kaže da je volio glazbu, svirao tamburu i sa svojim vršnjacima neprestano igrao nogomet na ulicama rodne Virovitice. Kao sin je bio poslušnik i vrijedan te ih je obradovao kad je u 23. godini života, nakon završene škole za kuhara i rada

u ugostiteljstvu, odlučio postati redovnikom.

Redovnički dvojac o. Grbešić i brat Pucić probdijeli su gotovo čitavu noć uoči turnira popisujući i pripremajući za prodaju dresove koje im je subrat ostavio u nasljeđe. Razmišljali su kako ih uopće vrjednovati, neki su potpisani i pravi rariteti, a fra Jurju su bili svi jednako dragi. I sami su se pitali kako je tijekom dva desetljeća kolekcionarske strasti uspio stvoriti kolekciju od 340 dresova. Složno tvrde: njihov je subrat znao ljudima ući pod kožu, stvoriti prisnost i pokucati na prava vrata.

Originalni Draženovi dresovi

O. Grbešić kaže da je neke dresove naručivao i kupovao, ali mu je većina darovana jer su ga ljudi jednostavno voljeli zbog njegova čista i dobra srca. Sa sigurnošću zna da je prvi dres dobio još kao šestogodišnji dječak od prijatelja iz Moskve. Majka Dražena Petrovića mu je, dok je bio sakristan na Kapitolu, darovala originalne dresove svojega sina iz »Šibenke«, »Cibone« i »New Jersey Netsa«. Dobio je i dres iz Milana u kojem je igrao Zvonimir Boban, Ivica Kostelića sa sljemenske utrke kada je osvo-

čio drugo mjesto i rezervni dres iz svlačionice najboljega svjetskoga nogometaša, Argentinca Lionela Messija. O. Grbešić je s njim dijelio redovničke dane i ističe da je imao nogometnu enciklopediju te predano proučavao podatke o povijesti klubova, igračima i ostvarenim rezultatima. Osim nogometa pratio je i rukomet, tenis, vaterpolo i košarku. Kaže da su subrata bila naviknuta da fra Juraj svaki put prigodom dolaska na objed u blagovaonicu svoj habit ukrašava drugim dresom. Uvijek se volio šaliti, pripovijeda o. Grbešić, pa je na utakmice Lige prvaka odlazio u dresu kluba za koji je navijao, a ako mu je klub gubio, znao se u drugom poluvremenu i preodjenuti. Fra Juraj je posjedovao dresove reprezentacije Venezuele, Kolumbije, Kine, Australije, Bjelokosne Obale, hokejaške reprezentacije Jugoslavije sa Zimskih olimpijskih igara, »Hajdukov« stare dresove, »Dinamove« - i one kad je klub nosio drukčiji naziv, profesionalnih nogometaša (domaćih i stranih) poput Mandžukića, Šukera, Modrića, Šimunića, Ronaldinha, Beckhama, Zidanea i mnogih drugih.

Omiljeni »Manchester United«

Po mnogočemu je bio jedinstven i drukčiji. Najviše je pratio »Manchester United«, što potvrđuje i najveći broj dresova (32), prednost je uvijek davao »Hajduku«, ali imao je i iskaznicu navija-

ča nogometnoga kluba iz Rijeke.

Brat Pucić ističe da imaju u planu svake godine organizirati športske susrete u spomen na njega, ali u različitim gradovima Hrvatske, na kojim bi se okupljali ljudi s ruba društva. Već su za to dobili blagoslov provincijalnoga ministra fra Ilije Vrdoljaka i fra Nikole Vukoje, gvardijana franjevačkoga samostana u Samoboru.

Gvardijan šaleći se kaže da je povijest franjevaca pokazala da braća i bez dopuštenja uvijek nađu načina »progurati« dobrotu. Ponosan je na njihovu inicijativu i tvrdi da u svjetskim okvirima ne postoji turnir s imenom jednoga franjevca. S fra Jurjem je živio gotovo šest godina i prisjeća se da je bio nepredvidiv, maštovit i osjećajan, ali iznad svega blizak ljudima. »Najljepša je bila njegova bezazlenost. Radovao se svima koje je vidio i susretao. Neki su smatrali da mu nedostaje ozbiljnosti. U potpunosti je živio duh sv. Franje koji je tvrdio da je ozbiljan fratar samo onaj koji je radostan te je, poput njega, od svega znao napraviti igru.« Gvardijan je također imao svojega favorita turnira, a to je bilo zajedništvo.

Svi koji žele biti dijelom športske priče koju je započeo fra Juraj i u svojem srcu navijaju za potrebite mogu putem mrežne stranice www.ofm.hr/jurajvrancic doći do svojega dresa i dati podršku beskućnicima za pobjedu u životnoj utakmici koju svakodnevno igraju. ■